

MICA MINCIUNĂ NEVINOVATĂ

Era o după-amiază frumoasă, iar soarele își scălda lumina printre frunzele copacilor din fața casei. Vlad stătea la masă, cu capul plecat, răsucind între degete un creion fără vârf. Lângă el, sora lui, Alexandra, învăța la geografie — avea test a doua zi. Din bucătărie venea un miros plăcut de supă. Mama gătea, iar atmosfera era liniștită.

Totul ar fi fost perfect, dacă Vlad nu s-ar fi simțit atât de prost.

Totul începuse în acea dimineață, când Alexandra, grăbită să iasă pe ușă, împrumutase fără să întrebe noul stilou al lui Vlad — unul albastru, cu un dragon desenat pe capac. Era stiloul lui preferat, primit de ziua lui, pe care îl ținea ca pe o comoară.

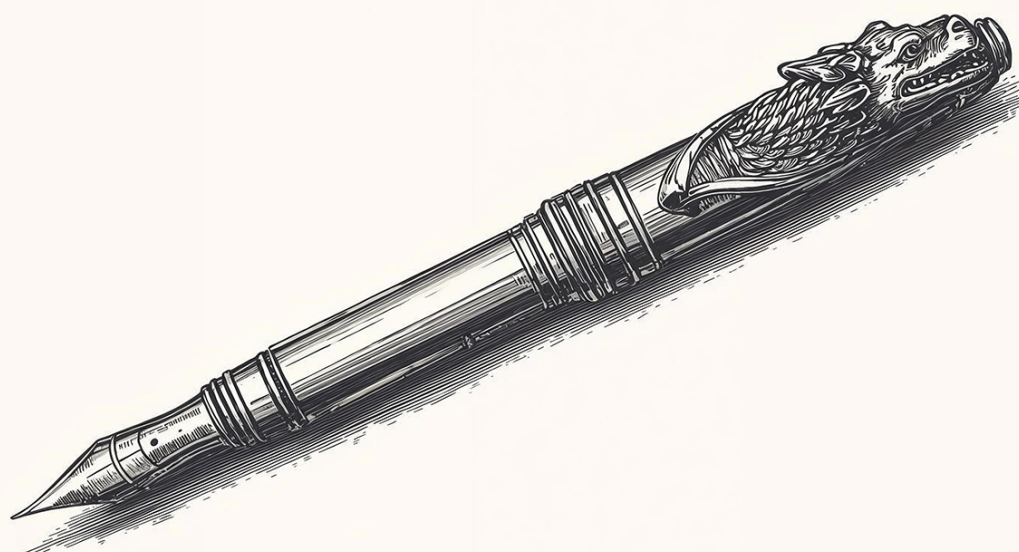

— Ai grijă cu el, da? — i-a spus Vlad, văzând-o cum îl strecoară în penar pe furiș.

— Promit! — a zis fata, cu un zâmbet vinovat.

Dar promisiunile, uneori, nu valorează prea mult.

Fără să vrea, Alexandra a scăpat stiloul pe jos și acesta s-a spart. Capacul cu dragonul era complet stricat și zăcea acum, nefericit, pe biroul lui Vlad.

— Nu știu cum s-a întâmplat... am fost bleagă și l-am scăpat din mână, — s-a scuzat Alexandra.

Când mama a văzut stiloul stricat, a întrebat ce s-a întâmplat.

— L-am scăpat eu! — a spus Vlad repede. — Am fost neatent și... — a tăcut.

O mică minciună, spusă ca să-și protejeze sora. Dar imediat a simțit un nod în gât. Nu mai putea scăpa de senzația că ceva îl apasă pe inimă. Știa că mama nu ar fi certat-o tare, dar nu voia să-și vadă sora tristă.

După câteva ore, s-a hotărât să spună adevărul.

— Mamă? — a rostit el încet.

— Da, puiule?

— Vreau să-ți spun ceva... despre stilou.

— Te ascult, dragul meu.

Vlad își frământa mâinile, dar a luat aer în piept și a spus:

— Nu eu l-am stricat... Alexandra l-a scăpat din greșeală.

Mama nu a zis nimic câteva secunde. Apoi s-a aplecat și l-a privit în ochi.

— Vlad, îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul.

Știu că nu e ușor. De ce te-ai răzgândit?

— Pentru că nu m-am simțit bine.

Era ca și cum ceva mă apăsa și nu mai voiam să mint.

Mama a zâmbit ușor.

— A spune adevărul cere curaj. Minciunile, chiar și cele mici, ne fac să ne simțim prost. Te rog să nu mai faci asta în viitor.

— Dar... oare Alexandra nu se va supăra pe mine că ți-am spus?

— O să înțeleagă că ai protejat-o și, în același timp, că adevărul e mai important decât să ascunzi greșelile.

Câteva minute mai târziu, Vlad a mers la sora lui.

— Alexandra, i-am spus mamei adevărul despre stilou.

— Vai de mine! Acum mama o să mă certe! De ce m-ai pârât?

— Nu am vrut să te supăr, dar minciuna asta mă făcea să mă simt rău.

— Nu-ți face griji. Mama a înțeles, — a spus Vlad. Alexandra a oftat.

— Îmi pare rău, Vlad. Nu am vrut să-l stric... Mă simt mai bine că mi-ai luat apărarea.

A doua zi, la școală,
Vlad scria cu stiloul lui,
chiar dacă avea capacul crăpat.

Mâna îi era ușoară...

și la fel și sufletul.

A învățat din greșeală
și a simțit că adevărul e
cel care aduce liniște,
chiar și după o mică
minciună nevinovată.

